

“De mica en mica, l'ampla boirina assolellada se'm beu els ulls i m'obre al temps.” **Segimon Serrallonga**

ESTILS

Piulades al vent. Pensaments d'un captaire de l'Esperit

El capellà Cinto Busquet presenta nous aforismes (Pagès editors) dels quals Francesc Torralba, al pròleg, apunta: “Cada piulada obre una finestra per on mirar la realitat quotidiana amb uns altres ulls. El text traspua nítidament la fe de l'autor i, a la vegada, desprenen profundes resonàncies orientals, especialment budistes.”

La cuina dels temples budistes i la gastronomia japonesa

El monjo cuiner Kakuho Aoe parlarà sobre la cuina dels temples budistes japonesos, que és alhora producte i reflex de la gastronomia tradicional japonesa més autèntica acompanyat de l'expert en menjar japonès Roger Ortuño. Dimarts 2 de febrer a les 19h. a Casa Àsia (Sant Antoni Mª Claret, 167, Barcelona).

Opinió

GETTY

Els objectes nostrats

EULÀLIA FANAR
INVESTIGADORA EN TEMES DE GÈNERE I CONFLICTE

Sento que una dona li diu a una altra: “No tiro la roba perquè no se sap mai la vida que ens pot venir”. En efecte, penso, la vida ens ve, se'n va, es mou continuament. I nosaltres amb ella. M'agrada la segona part de la frase per la seva construcció, però em crida més l'atenció la primera part perquè vivim, literalment, en un món colgat de roba i d'una cultura tèxtil que promou, precisament, tot el contrari: roba de temporada, d'usar i tirar, que no et dura ni que ho vulguis per una qualitat més que precària emparentada amb el preu de venda, i més ara en temporada de rebaixes. La humanitat mai ha tingut un vestuari tan variat, abundant i renovat com actualment. Fins i tot els països amb menys recursos econòmics es veuen envaïts per tones de roba usada pràcticament nova d'Occident a les quals se li suma l'oferta més assequible de primera mà proporcionada pels mercats emergents asiàtics, en especial el gegant xinès. Tot plegat, un allau inaudit que, com sabem, té greus conseqüències socials i ecològiques.

Mentrestant, aquesta bona dona va desantant a l'armari la roba d'altres èpoques pel que pugui portar-nos la vida. L'actualitat dels refugiats, sens dubte, influència aquestes decisions. El darrer número de la revista *Dar Lugar* presenta un treball del fotògraf bosni Milomir Kovacevic que durant anys ha retratat els objectes dels refugiats de Sarajevo a París. És un treball emotiu perquè l'acompanya dels textos dels propis refugiats. Tot plegat, una bona aproximació al valor sentimental d'allò que ens envolta i ens vesteix i que, d'alguna manera, també som. Però pot semblar una reflexió caducada: en el món globalitzat i massificat d'avui, ja no té sentit preguntar-nos que ens emportaríem a una illa deserta, sinó quins objectes de valor estariem disposats a donar a les fronteres

LLUÍS SOLÀ: la parpella de l'instant

El poeta septuagenari ens ofereix un necessari estímul per cultivar la interioritat

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

Hi ha una reverència que s'encomana. Una reverència que no és dòcil ni obligada, sinó mer gest d'agraïment. Una reverència a la vida, és a dir, a tot allò que ens possibilita viure. Al vincle que tot uneix, del que tot depèn. La poesia és un bon mitjà d'encomanar aquesta reverència, potser el mitjà més eficaç que tingui la paraula que esdevé gest -acció- sense per això sortir de la paraula. Quan el poeta reverència des del cor, aquest gest s'encomana plàcidament. Commociona llegir estries de realitat que ens buiden per omplir-nos. Ens buiden de raó, de mirades carregades, de pensaments emboirats massa pesats per enlairar-nos. I ens omplen d'una magnificència senzilla, subtil, capaç d'activar-nos els receptacles sensorials que ens alliberen. Avui dia tornem a reivindicar un consum de proximitat. Però aquesta proximitat pot ser encara més integrada quan la nostra mirada també realça allò més proper. “L'a prop és sagrat” escriu el poeta Lluís Solà. I què implica dignificar amb la mirada el que tenim més a la vora? Doncs reverenciar el que som, el lloc on ens trobem, l'arrel i els fruits, la intimitat de les petites coses. Nosaltres, també, com a petites coses, interrelacionades. El paisatge local desconeix els murs imaginats entre intangible/tangible, interior/exterior.

Poeta cabdal

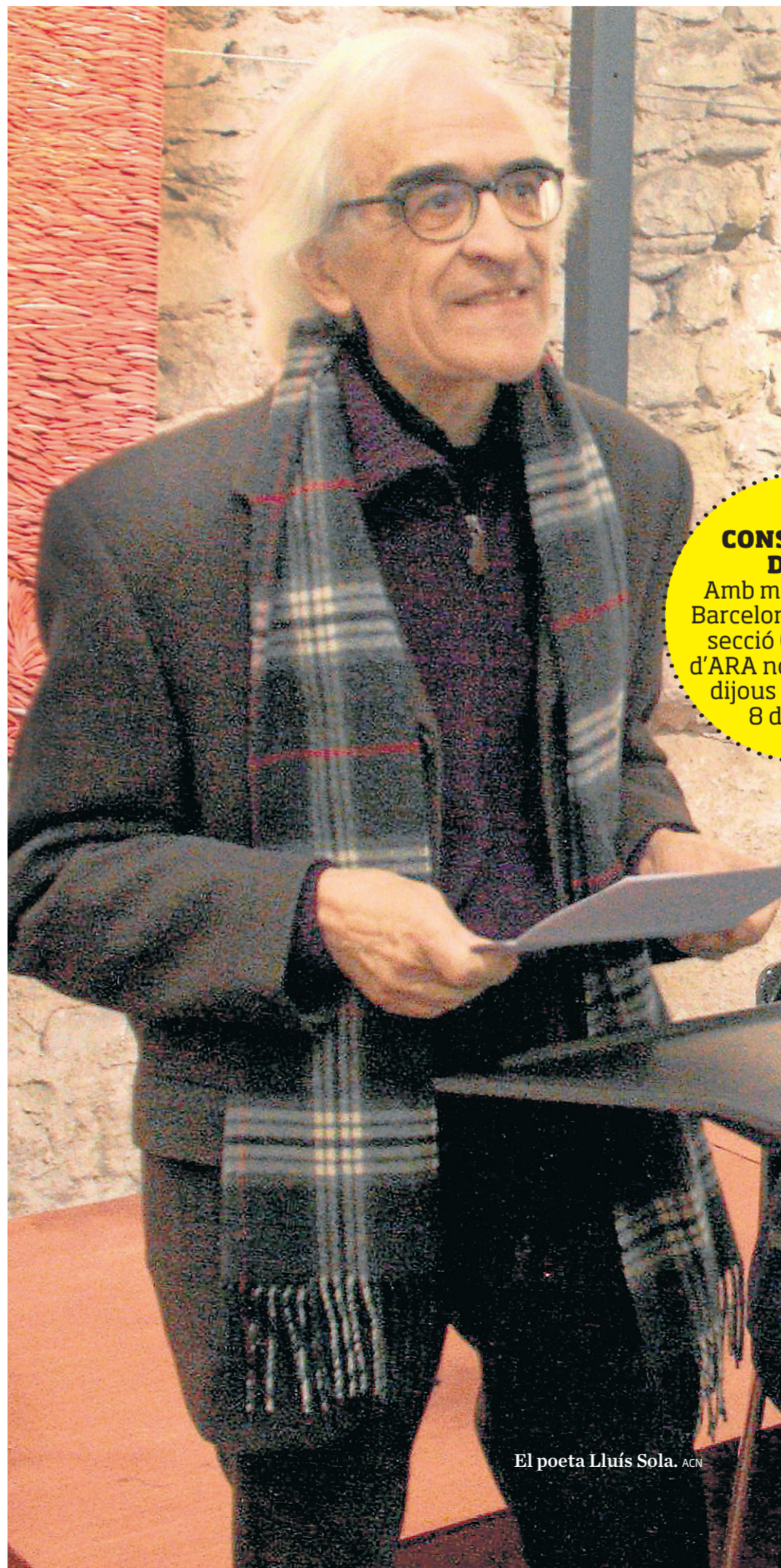
En aquesta proximitat, Lluís Solà ens rep. Nascut a Vic l'any 1940, ciutat on encara hi viu, és un home immers en el llenguatge, entre la dicció i el diccionari (entre el teatre i la poesia). Immers en el llenguatge, sí, però sense ofegar-se ni embafant-nos; nodrint-se'n per nodrir-nos: “Vivint sense paraules. / Dins les aigües dòcils de l'immediat. / Aspirant a l'univers i rossolant. / Fent el salt incessant de l'obert a l'obert. / Prometent i respirant”, llegim a

L'arbre constant. Es fa estrany que un poeta d'aquesta profunditat hagi passat tan desapercbut en la literatura catalana. Passar desapercbut, no obstant això, és un ingredient necessari per qui vol apercebre, i precisament l'obra poètica de Solà és, en essència, apercepció. Ell mateix no ha volgut entrar gaire en els jocs ambigus de la indústria editorial, deixant els passeigs per premis i actes promocionals per uns passeigs molt més frondosos (“El camí s'esborrava al peu de la pujada. Imprevisiblement, la corda esfilagarsada de sauló rogenic desapareixia entre brins d'herba cada vegada més espessos i pinyes escampades. A partir d'un punt indefinible era impossible de destriar el camí. Com si fos un riu que s'aboca al mar i que abandona els límits en entrar en uns límits més grans. Però el prat no és el mar. El prat és una pluja incessant de brins ebris que s'enfilen amunt, la trencadissa incontentible dels lletsons impalpables, el bruc amargant i les ombres tremoloses.”, escriu a *El lloc fidel*).

Som paisatge, i Solà no només ens ho recorda, ho reverencia, amb aquesta reverència que s'encomana. Un paisatge que conté, dins de cadascú, un nucli íntegre que cal preservar de tota inclemència. Un nucli propi i vinculant al mateix temps, que el nostre poeta, curós, no vol descriure d'una manera massa detallada per no empresonar-lo amb idees ni dogmes. Imbuït per un pensament religiós que rebutja la institució o la repressió, però que possibilita el desegocentrament, no només com a mer exercici espiritual, sinó com a possibilitat ètica i de construcció social. A La vida silenciosa, per exemple, Solà esbossa les basses d'aquest compromís moral: “Imaginar un món en el qual el centre no siguem nosaltres. / Un món en el qual el jo no sigui el centre de nosaltres. / Un món en el qual el centre hauria de ser la pietat.”

El cultiu interior

Paraules com espiritualitat o religiós -i no cal dir mística-, vénen carregades per ser satèl·lits d'un terme ti-

El poeta Lluís Solà. ACP

bant i lleuger alhora: Déu. Són, totes elles, paraules que es vinculen més per una pràctica i una relació palesa que no per un discurs teòric. Sense arraconar-les, però tampoc fent-ne bandera, la poesia de Lluís Solà -de la qual no n'és propietari, sinó vehicle-, beu d'aquestes fonts sagrades (del primer budisme a l'antiga Grècia passant pel cristianisme dels orígens), abans que s'anessin embussant pels inevitables efectes del temps i dels homes.

Només amb aquest retorn constant a les fonts, el poeta ha pogut mantenir la serenitat lúcida de l'equilibri sense deixar, mai, la voràgine de la vida social, com a dramaturg, professor, editor i persona compromesa amb la llengua i la cultura. Aquest cultiu interior, lliure, que ens iguala a tots i que ens recorda que formem part

CONSCIÈNCIA D'ARA
Amb motiu del 080 Barcelona Fashion, la secció Consciència d'ARA no es publicarà dijous sinó dilluns 8 de febrer

d'un sol teixit, permet atendre amb confiança i parsimònia el que ens arriba. Solà ens ho descriu, amb precisió, d'aquesta manera: “Envoltat per la distància pacient de les coses. Al centre i a la perifèria de tot. Allí, aturar-se allí, onse- vulla, al lloc fidel, fins que s'esvaeixin els sons. Fins que el vent vermell s'hagi calmat i els pensaments reposin com les pedres d'una passera.”

Intimitat que enllaça i agermana, i que Solà ens l'evidencia gràcies a una mirada abocada a la realitat que se sap conjunt (“Hi ha el petit fragment -estel fugaç damunt la nit-, el gran fragment -la finestra oberta a les finestres obertes- i el fragment complet -esfèric, absolut i abrupte-. I el fulgor imprevisible que abranda tots els fragments”).

En poques setmanes, Edicions de 1984 publicarà la poesia completa d'aquest imprescindible autor que té la capacitat de meravellar-nos l'obrim per no obrim. Una meravella de la qual ell mateix hi participa i sap expandir-la. Una poesia completa que inclou una quarantena de llibres inèdits, que Solà ha pogut escriure en els darrers anys gràcies a disminuir la resta d'activitats en què s'ha implicat durant la trajectòria vital.

“Lluny de tot el que és lluny, / dispersament separat / de cada fulla infinita / que tremola en la foscor, / amorosament entotsolat, / sense dir res, / sense retenir res, / sense canviar res, / enclòs i apinyat / entorn del vaivé / de les aigües esclatades...” Lluís Solà és un místic sense voler-ho ni saber-ho, que és la primera qualitat dels místics. Un místic de proximitat. Necessari. —

6 PLANS PER AL CAP DE SETMANA

Gran Festa de la Calçotada

Els calçots són els protagonistes aquest diumenge a Vallès. La vila celebra una gran festa, plena d'actes populars relacionats amb el calçot. Hi haurà cercavilles, concursos de cultivadors de calçots o d'elaboració de la salsa, demostracions de com coure'ls, i el mercat de la calçotada, alimentació i artesanía.

Diada del Xarró

Reus i Tarragona aparquen per uns dies la seva rivalitat el cap de setmana anterior al Dijous Gras per celebrar la Diada Gastronòmica del Xarró. El xarró és molt semblant a l'escudella i està fet amb productes típics de la zona, i aquesta festa serveix per donar el tret de sortida de les celebracions del Carnaval.

Festa dels Tonis

El poble de Santa Eugènia de Berga celebra aquest cap de setmana la 127ena edició de la Festa dels Tonis, la seva celebració dels Tres Tombs, declarada Festa Tradicional d'Interès Nacional. Com cada any, el diumenge hi haurà la desfilada de cavalls, carros i carruatges i una fira de comerç a la plaça major.

Festa dels traginers

Balsareny dedica una gran festa aquest cap de setmana als antics traginers, que eren els qui antigament transportaven mercaderies fins als llocs més difícils. El poble els ret homenatge amb una festa de tres dies que omple els carrers de tot tipus d'activitats, des de desfilades de cavalleria fins a un correfoc.

Festa del Brut i la Bruta

Aquesta festa que es celebra a Torà té els seus orígens a l'any 1750, amb una festa pagana. Avui en dia els protagonistes de la festa són els gegants i la programació hi ha una rua infantil, un carnaval per a nens i nenes i com a plat fort la rua de carnestoltes, que s'inicia amb la dansa del Bonic i la Bonica.

Fira de la tòfona del Berguedà

A Olvan, al Berguedà, aquest cap de setmana celebren la 7a edició d'aquesta fira dedicada a la tòfona. Totes les activitats giren al voltant d'aquest aliment, considerat un tresor a la cuina. Hi ha un sopar gastronòmic, demostracions de cuina amb tòfona, conferències i un concurs de gossos tofonaires.